सत्संगतौसत्यामप्यहोमममोहइत्याह विदेहानामिति याऽहमसती अच्युतादन्यंकामंभोगमिच्छंतीसा ॥ ३३ ॥ एवंनिर्विण्णासती अतःपरमेवंक रिष्यामीत्याह सुहृदिति अयमीश्वरःआत्मनैव आत्मानमेवनिवेद्यतंविक्रीयविशेषेणक्रीत्वा अनेनैवसहरमे रमालक्ष्मीर्यथा ॥३४ ॥ अन्यस्या सेव्यत्वंदर्शयति कियदिति आद्यंतवंतोयेकामाःविषयाः कामदानरावादेवावाकालकलिताः भार्यायाःकियत्प्रियंकृतवंतः नकिंचित् अतोनेहामु त्रचतद्व्यतिरिक्तःकोपिसेव्योस्तीत्यर्थः ॥ ३५ ॥ एवंनिश्चित्यस्वभाग्यमभिनंदति नूनमिति दुष्टाआशायस्यास्तस्यामे ॥ ३६ ॥ ननुधनाप्रा प्याक्लिष्टासिकथंविष्णुःप्रीतस्तत्राह मैवमिति मंदभाग्याचेदहंस्यांतर्हेवंनिर्वेदहेतव :क्लेशानस्युरित्यर्थः येननिर्वेदेन अनुबंधंगृहादिकंनिर्हृत्यपरि

विदेहानांपुरेह्यस्मिन्नहमेकैवमूढधीः॥ याऽन्यमिच्छंत्यसत्यस्मादात्मदात्काममच्युतात्॥ ३३॥ सुहृत्प्रेष्ठ तमोनाथआत्माचायंशरीरिणाम्॥ तंविक्रीयात्मनैवाहंरमेऽनेनयथारमा ॥ ३४॥ कियत्प्रियंतेव्यभजन् कामायेकामदानराः॥ आद्यंतवंतोभार्यायादेवावाकालविद्रुताः॥३५॥ नूनंमेभगवान्प्रीतोविष्णुःकेनापि कर्मणा॥ निर्वेदोऽयंदुराशायायन्मेजातःसुखावहः॥ ३६ मैवंस्युर्मंदभाग्यायाःक्लेशानिर्वेदहेतवः॥ येना नुबंधंनिर्हृत्यपुरुषःशममृच्छति॥ ३७॥ तेनोपकृतमादायशिरसाग्राम्यसंगताः॥ त्यक्त्वादुराशाःशरणंव्र जामितमधीश्वरम्॥ ३८॥ संतुष्टाश्रद्दधत्येतद्यथालाभेनजीवती॥ विहराम्यमुनैवाहमात्मनारमणेनवै ॥ ३९॥ संसारकूपेपतितंविषयैर्मुषितेक्षणम्॥ ग्रस्तंकालाहिनात्मानंकोऽन्यस्त्रातुमधीश्वरः॥ ४०॥ आत्मै वह्यात्मनोगोप्तानिर्विद्येतयदाऽखिलात्॥ अप्रमत्तइदंपश्येद्ग्रस्तंकालाहिनाजगत्॥ ४१॥ ब्राह्मणउवाच एवंव्यवसितमतिर्दुराशांकांततर्षजाम्॥ छित्त्वोपशममास्थायशय्यामुपविवेशसा॥ ४२॥

त्यज्य ॥ ३७ ॥ अतःतेनश्रीविष्णुनाउपकृतंकृतमुपकारंनिर्वेदलक्षणम् ग्राम्येषुनरेषुविषयेषुवासंगताः ॥३८॥ कथंव्रजसितदाह संतुष्टेति ३९॥ ननुब्रह्मादीन्हित्वाअमुनैवेतिकोऽयंनियमस्तत्राह संसारेति मुषितेक्षणमपहृतविवेकम् ॥ ४० ॥ तर्हिकिमात्मत्राणोपाधिनातंभजिष्यसि न त त्रसर्वतोनिर्विद्यभगवद्भजनेप्रवृत्तस्यात्मनएवसमर्थत्वादित्याह आत्मैवेति यदाएवंजगत्पश्येत्ततश्चाप्रमत्तःसन् निखिलात्इहामुत्रचभोगान्निर्वि द्येत तदाहिआत्मनैवात्मनोगोप्तेत्यन्वयः अतःकेवलंप्रेम्णैवभजामीतिभावः ॥४१ ॥ कांतस्यतर्षोऽभिलाषस्ततोजाताम् ॥४२॥